

Epäusko Fuller'in teologisessa seminaarissa

Internet: www.wayoflife.org/fbns/unbeliefat.htm

Päivitetty 30.12.2003 (ensijulkaisu 23.8.1999) (David Cloud, Fundamental Baptist Information Service, P.O. Bo' 610368, Port Huron, MI 48061, 866-295-4143 866-295-4143)

Fuller'in Teologinen Seminaari käyttää suunnatonta vaikutusvaltaa. Kun se perustettiin vuonna 1947, se tunnusti, että Raamatun innoitus on horjumaton, erehtymätön, sanatarkka ja täydellinen, mutta lyhyessä ajassa tämä asenne hylättiin. Fuller'ista tuli nopeasti uusevankelisen sovittelun pesäke, joka omaksui opillisen neutraliteetin, positivismin, ylpeyden ja älyn filosofian.

Vuonna 1948 eräässä seminaarin kokouksessa sen ensimmäinen presidentti, Harold John Ockenga, sanoi kehittäneensä termin "Uusevankelisuus". Ockenga julisti, että Uusevankelisuus "erosi fundamentalismista torjuessaan separatismia". "Hyvät ystävät, jos me hylkäämme separatismia eli erottautumista, me hylkäämme Jumalan Sanan!

Nykyinen Fuller'in presidentti Richard Mouw sanoo: "Jo varhain koulu perääntyi separatismista ja dispensationalismista, jotka oli yhdistetty 1940-luvun fundamentalismiin, omaksuen sovittelevamman asenteen" (Christianity Today, October 6, 1997).

Hylättyään raamatullisen erottautumisen jo syntymässään ja omaksuttuaan epäraamatullisen vuoropuhelun ja soluttautumisen filosofian, ei ole ihme, että Fuller'in seminaari tuli nopeasti maailmallisuuden ja epäuskon saastuttamaksi.

Vuonna 1955 Fuller suositteli liberaalia raamatunkäännöstä Revised Standard Version (RSV), jossa sana "neitsyt" oli pahaenteisesti muutettu "nuoreksi naiseksi" messiaanisessa profetiassa Jes.7:14. Kaikki RSV:n kääntäjät olivat ilmiselviä liberaaleja. Walter Russell Bowie kirjoitti: "Nuhteettomuuden psalmit ja muut niiden kaltaiset kirjoitukset heijastavat Jumalaa, joka on kuollut ja jonka pitäisi olla kuollut, eikä ole koskaan ollutkaan elävä paitsi lunastamattomassa mielikuvituksessa. (Bowie, Where You Find God, p. 25). William Foxwell Albright kirjoitti: "Tietenkään Johannesta ei voi asettaa samalle tasolle synoptisten evankeliumien kanssa historiallisena lähteenä" (Albright, From the Stone Age to Christianity, Baltimore: Johns Hopkins Press, 1957). Millar Burrows kirjoitti: "Me emme voi olettaa, että Raamattu kokonaan ja kaikilta osiltaan julistaa jumalallisella arvovalalla, mitä meidän täytyy uskoa ja tehdä." (Burrows, Outline of Biblical Theology). Henry Cadbury kirjoitti: "Häntä [Jeesusta] liioiteltiin, ei yksilöllisenä erikoisuutena, vaan itämaisen maailman tunnusmerkkinä. (Cadbury, Jesus, What Manner of Man?). Clarence Craig kirjoitti, "Pelkkä se tosiasia, että hauta havaittiin tyhjäksi, antoi monia selitysmahdollisuuksia, joista modernille ihmiselle vähiten uskottava on ruumiillinen ylösnousemus. Paavali ei puhunut tapahtumasta, jonka silminnäkijät olisivat voineet valokuvata, vaan tapahtumasta hengellisen havaitsemisen maailmassa. ... Se ei ollut todistettavissa vetoamalla tyhjiin hautoihin. Se oli julistus, jonka täytyy vedota uskonnolliseen uskoon" (Craig, The Beginning of Christianity, pp. 135,36). Edgar Goodspeed kirjoitti, "Jeesus ... ei antanut Vanhalle Testamentille kokonaisuutena sitä taitamatonta korostusta, joka oli luonteenomaista Hänen aikansa juutalaisille." (Goodspeed, The Formation of the New Testament, 1926, p. 7). Goodspeed sanoi, että Genesis koostuu "babylonialaisista myyteistä ja legendoista ja kanaanilaisista suosituista tarinoista" (Goodspeed, The Story of the Old Testament, 1934, pp. 107). Kirjassamme, For Love of the Bible (Rakkaudesta Raamattuun), esitämme samanlaisia harhaoppisia ja riensavia lainauksia monilta muilta RSV:n kääntäjiltä, kuten Frederick Grant, H.G.G. Herklots, Fleming James, William Irwin, James Moffatt, ja Willard Sperry. Fuller'in Seminaarin RSV:n suositus oli kiistämätön todistus siitä, että koulu jo silloin oli väärällä puolella ikaikojen kamppailussa totuuden puolesta.

Oppijulistuksen muuttaminen

Vuoden 1976 vaiheilla, Harold Lindsell, joka toimi Fuller'in professorina ja varapresidenttinä, korotti äänensä Fuller'in luopumusta vastaan. Kirjassaan The Battle for the Bible (Kamppailu Raamatun puolesta), Lindsell pyhitti kokonaisen luvun aiheelle "The Strange Case of Fuller Theological Seminary (Fullerin outo tapaus)." Kuitenkaan Lindsell ei missään kirjassaan esitä

Fuller'in harhan perussyötä, joka oli raamatullisen erottautumisen hylkääminen, eikä hän myöskään vaadi evankelisia erottautumaan Fuller'in luopumuksesta, mutta hän kyllä esittää Fuller'in harhan lopputuloksen. Hän sanoo:

"Vuoden 1962 paikkeilla kävi ilmeiseksi, että siellä oli muutamia, jotka eivät enää uskoneet Raamatun erehtymättömyyteen sekä opettajissa että johtokunnassa" (Lindsell, Battle for the Bible, p. 108).

Lindsell mainitsee nimeltä monet heistä: C. Davis Weyerhaeuswer, Daniel P. Fuller (perustajan poika), Calvin Schoonhoven, David Hubbard (josta tuli koulun presidentti), James Daane ja George Ladd. 1970-luvun alussa Fuller muutti oppijulistustaan paremmin heijastamaan sen opettajakunnan näkemyksiä. Alkuperäinen julistus sanoo, että Raamattu on "kokonaan innoitettu ja vapaa kaikesta harhasta kokonaisuutena ja osiltaan ... (ja on) ainoa uskon ja käytännön sääntö." Uusi julistus jättää pois sanat "vapaa kaikesta harhasta kokonaisuutena ja osiltaan." Tämä antaa tilaa harhaoppisille, jotka uskovat, että Raamattu erehtyy sellaisissa asioissa kuin "tiede" ja historia. Monet liberaalit evankeliset ovat pyrkineet tekemään eron Raamatun horjumattomuuden ja erehtymättömyyden välillä, väittäen että se on horjumaton, mutta ei erehtymätön. Tämä on oppinutta hömppää. Jos Raamattu on horjumaton, se on erehtymätön ja se on täsmälleen, mitä Herra Jeesus Kristus ja apostolit opettivat. Jeesus sanoi "Raamattu ei voi raueta tyhjiin" (Joh.10:35).

Muutosta edisti, kun Daniel Fuller palasi Euroopasta, jossa hän oli opiskellut uusortodoksisen teologin Karl Barth'in alaisuudessa. Hän oli omaksunut uusortodoksisen näkemyksen, että Raamattu on innoitettu vain hengellisissä asioissa, mutta ei tiedettä ja historiaa koskevissa asioissa. Kun Daniel Fuller valittiin Fuller'in presidentiksi 1963 suuntaus kohti teologista liberalismia vahvistui.

Sen jälkeen Fuller on tässä asiassa mennyt pahasta vielä pahempaan. **Tänä päivänä on kyseenalaista, tokko siellä on enää yhtään professoria, joka uskoo, että Raamattu on erehtymätön Jumalan Sana**, "kokonaan innoitettu ja vapaa kaikesta harhasta kokonaisuutena ja osiltaan." (Mutta onhan siellä ainakin Ison Kirjan Veli-Matti Kärkkäinen. suom. huom.) Fuller on hullaantunut oppineisuuteen ja on vahvasti juovuksissa modernismin lähteistä

Paul King Jewett

Paul Jewett oli Fullerissa systemaattisen teologian professori. Vuonna 1975 hän julkaisi kirjan *Man as Male and Female* (Ihminen miehenä ja naisena). Kirjan esipuheen kirjoitti Virginia Mollenkott, englanninkielisen osaston johtaja William Paterson College'ssa New Jersey'ssä. Mollenkott on lesbo, joka pyörii kaikkein radikaaleimmissa ja voimakkaimmin aborttia puolustavissa feministipiireissä. Vuonna 1978 hän kirjoitti yhdessä Letha Scanzoni'n kanssa kirjan nimeltä *Is the Homosexual My Neighbor?* (Onko homoseksuaali lähimmäiseni), jossa hän vaati, että homoja ei saa syrjiä. Hänen kirjansa väittää, että Genesiksen selostus Sodomasta ei opeta homouden pahuutta, vaan että paha on väkivaltainen joukkoraiskaus ja vihamielisyys muukalaisia kohtaan. Kirja väittää myös, että "ajatusta pitkäaikaisesta homoseksuaalisesta taipumuksesta tai tilasta ei mainita missään Raamatussa" (sivu 71) ja että Room. 1. lukua ei voi soveltaa "vilpittömän homoseksuaalisen kristityn tapaukseen" (sivu 62). Kesäkuun 1991 episkopaalisen kuukausijulkaisun *The Witness* numerossa, Mollenkott todistaa: "Lesboutueni on aina ollut osa minua. ... Yritin olla hetero. Nain itseni pois. (I married myself off.) Mutta se, minkä lopulta tulin tuntemaan, oli, että Jumala loi minut tällaiseksi ja juuri siinä on elämän tarkoitus." Vuoden 1994 kirjassaan, *The Divine Feminine: The Biblical Imagery of God as Female* (Jumalainen naisellisuus: Raamatullinen kuvakieli Jumalasta naisena), Mollenkott sanoo Jumalaa "Meidän kaikkien Äidiksi" (sivu 19) ja ehdottaa, että Isä meidän -rukous pitäisi osoittaa "Meidän Isällemme/Äidillemme, joka on taivaassa" (sivu 116).

Kirjassa *Man as Male and Female*, Fuller'in professori Paul Jewett myöntää, että häneen on vaikuttanut moderni Raamatun kritiikki ja väittää, että Raamattu sisältää harhaa, koska se on ihmisten kirjoittama:

"Raamatullisten dokumenttien historialliset ja kriittiset tutkimukset ovat pakottaneet kirkon hylkäämään liian yksinkertaistetun näkemyksen Sanan jumalallisuudesta [perinteinen oppi, että Raamattu on Jumalan Sana ilman harhaa] ja ottamaan huomioon monimutkaisuuden

historiallisen prosessin inhimillisellä tasolla, jonka kautta nämä dokumentit tuotettiin. Yksinkertaisen julistuksen asemesta, joka olennaisin osin on totta, että Raamattu on jumalallinen kirja, me ymmärrämme nyt selvemmin kuin ennen, että Raamattu on sekä jumalallinen että inhimillinen kirja. Jumalallisena se säteilee ilmestyksen valoa; inhimillisenä tämä ilmestysvalo loistaa 'maallisen astian tumman lasin' läpi (Kol.13:12). Tämä astia olivat sen sisällön kirjoittajat inhimillisellä tasolla" (Jewett, Man as Male and Female, p. 135).

Jewett on väärässä. Herra Jeesus Kristus tiesi enemmän Kirjoituksista kuin modernit tekstikriitikot eikä Hän koskaan vihjannut, että siinä olisi jotakin harhaa. Hän sanoi selvästi "Raamattu ei voi raueta tyhjiin" (Joh.10:35) ja että jokainen kirjain ja pieninkin piirto ovat arvovaltaisia ja Jumalan säilyttämiä (Matt.5:18). Kun apostoli Paavali julisti, että jokainen kirjoitus on syntynyt Jumalan Hengen vaikutuksesta (2.Tim.3:16), hän ilmeisesti ymmärsi, että Kirjoituksissa on inhimillinen tekijä, mutta hän tiesi, että Jumala valvoi Sanan kirjoittajia sillä tavalla, että tulos oli erehtymätön Jumalan Sana. Jokainen oppi kirjoituksista, joka poikkeaa siitä, mitä Kristus ja apostolit opettivat, on harhaoppia.

Charles Scalise

Toinen hyvä esimerkki, kuinka Fuller'in professorit ovat taipuneet modernistisiin näkemyksiin Raamatusta, on Charles Scalise. Hän on kirkkohistorian apulaisprofessori ja akateeminen ohjaaja Fuller'in Seattle'n M. Div. -ohjelmassa. Kirjassaan, *From Scripture to Theology: A Canonical Journey into Hermeneutics* (Kirjoituksista teologiaan: Kanoninen matka raamatunselitykseen)(InterVarsity Press, 1996), Scalise puoltaa raamatunkritiikin johtopäätösten hyväksymistä, samalla kun hyväksyy Raamatun "kanonisena Jumalan Sanana." Hän suosittaa Yale'n professorin Brevard Childs'in, Karl Barth'in seuraajan, "kanonista käsitystä". Scalise kuvailee ilman mitään kritiikkiä, kuinka " Karl Barth'in 'jälkikriittinen' selitysoppi auttaa Childs'ia kartoittamaan tiensä 'kritiikin erämaan' läpi". On totta, että moderni raamatunkritiikki on erämaa, mutta sen sijaan, että hylkäisi raamatunkritiikin epäuskoisena harhaoppina, jota se on, moderni evankelinen oppinut pyrkii sovitteluun sen kanssa siten, että jossakin mielessä Raamatun arvovalta säilyy. Kirjansa ensimmäisessä luvussa Scalise selkeästi ja epäröimättä hylkää "ilmestyksen tosiasioihin" perustuvan käsityksen, että Raamattu olisi historiallisesti tarkka kertomus Jumalan pettämättömästä ilmestyksestä. Scalise ei usko Mooseksen kirjoittaneen Pentateukkia jumalallisen innoituksen alaisena eikä että VT:n ilmoitukset ihmeistä olisivat tarkkoja. Hän uskoo, että Pentateukin kirjoittivat tuntemattomat toimittajat useita vuosisatoja myöhemmin. Hän uskoo, että Raamatun ihmeiden selostukset ovat liioiteltuja. Hän esim. uskoo, että Israelin takaa ajajien vaunut "juutuivat mutaan" ennemmin, kuin että Jumalan ihmeellinen meren halkaiseminen ja sen palauttaminen olisi hukuttanut ne. Hän on samaa mieltä Karl Barth'in kanssa, että 4. Mooseksenkirja sisältää sekä "historiaa, että "tarinan omaista satua". Hän uskoo, että tuntematon toimittaja lisäsi kappaleita Amoksen kirjaan. Hän uskoo, että Raamatun pitäminen historiallisena on vaarallista. Hän ei usko, että Psalmit olisivat historiallisia kirjoituksia. Hän ei usko, että apostoli Paavali kirjoitti Efesolaiskirjeen ja että se alunperin lähetettiin seurakunnalle Efesossa eikä hän usko, että sillä on edes mitään väliä. Scalise haluaa hyväksyä katoliset apokryfikirjat kanonisina . Hän ylistää Raamatun kaanonin käsitettä, jolla on "LUJA KESKUS JA HÄMÄRÄT REUNAT". Scalise sanoo: "Raamattu on Jumalan Sana, koska Jumala puhuu sen kautta". Tämä on väärä, subjektiivinen, Barth'ilainen käsitys Sanasta. Todellisuudessa Raamattu on Jumalan Sana, siitä riippumatta tuntuuko ihmisestä, että Jumala puhuu sen kautta. Scalise ei pidä "perinteen näkemisestä negatiivisena", joka lähtee protestanttisesta uskonpuhdistuksesta ja hän uskoo, että protestantit ja katoliset vain väärinymmärtävät toisiaan. Hän uskoo, että on mahdollista sovittella erimielisyydet edellyttäen, että Raamattua tulkitaan kirkkoperinteen puitteissa. Tosiasiassa jos Raamattu täytyy tulkita perinteen avulla, niin perinteestä tulee ylimmäinen auktoriteetti. Tämän kirjan esipuheessa Scalise huomauttaa, että häntä johtivat hänen kriittisiin raamatunäkemyksiinsä hänen opintonsa etelän baptistien teologisessa seminaarissa (Southern Baptist Theological Seminary) sekä Tubingen'issa Saksassa.

Erilaisia tosiasioita

Fuller alkoi lähestyä katolisia seminaareja 1970-luvulla pyrkiessään saamaan oppilaita. Yksi ensimmäisiä katolisia oppilaita oli Paul Ford, josta jatkossa tuli teologian ja liturgian professori

Pyhän Johanneksen Seminaarissa Camarillo'ssa Kaliforniassa. Fuller'in seminaarin entisten oppilaiden lehdessä, Theology, News and Notes maaliskuulta 1993, Ford kuvailee kokemustaan Fuller'issa ja kertoo, kuinka katolilaismyönteinen se on. Hän sanoo, että Fuller'in professorit David Hubbard ja Jack Rogers vierailivat hänen katolisessa luostarissaan ja että Fuller'in professori Paul Jewett oli siellä puhujana kristittyjen yhteyden rukousviikolla. Fuller'in lehden, Focus, vuoden 2002 painoksessa on katolisen nunnan haastattelu hänen kokemuksistaan Fuller'in opiskelijana. Hän sanoo: "Minun mielestäni Fuller on mahtava paikka opiskella sellaiselle naiselle, joka haluaa, että hänet otetaan vakavasti naispastorina."

1970-luvulta lähtien Fuller'in seminaari on saanut voimakkaita vaikutteita helluntailaisilta ja karismaattisilta. AOG:n Russell Spittler on ollut opettajakunnan jäsen vuodesta 1976. Vuonna 1996 hänet valittiin akateemisten rehtoriksi (provost) ja varapresidentiksi. Hän on ekumeeninen, joka on toistuvasti osallistunut vuoropuheluihin. 1980-luvun alussa Fuller kutsui John Wimber'in opettamaan kurssia nimeltä "MC510, Merkit, Ihmeet ja Seurakuntakasvu." Hän rohkaisi oppilaita etsimään merkkejä ja ihmeitä ja opetti, että jokaisen uskovan pitäisi panna kätet toisten päälle ja parantaa heitä. John Wimber avasi tulvaportit monille harhoille vähätellessään raamatullisen arvostelun tärkeyttä. Hän varoitti, ettei pidä olla "liian tiukka" ja "liiaksi kirjoitetun Sanan mukaan suuntautunut" (Counterfeit Revival, p. 109). Joku voi sanoa näin vain, koska pyrkii ajamaan asioita, jotka eivät ole Jumalan Sanan mukaisia. Psalmista sanoi, että kirjoitettu Sana "on minun jalkaini lamppu ja valkeus minun tielläni" (Ps.119:105). On mahdotonta olla liian vahvasti Sanan mukaan suuntautunut! Parantamisseminaarissaan Wimber esitti seuraavan väitteen: "On pahuutta, kun piiloudut opinkäsitysten taakse, jotka rajoittavat ja kontrolloivat Hengen työtä. Tänä päivänä seurakunta harjoittaa pahuutta terveen opin nimissä ja he sammuttavat Pyhän Hengen työn"(Wimber, Healing Seminar Series, cited from Testing the Fruit of the Vineyard by John Goodwin). Wimber'illä oli laaja vaikutus kirjojensa ja konferenssiensa kautta sekä Vineyard-seurakuntien kautta, joita hän johti kuolemaansa saakka vuonna 1997.

Toinen Fuller'in professori C. Peter Wagner tuki Wimber'iä hänen väärässä opissaan ja jatkossa hänestä on tullut yksi kaikkein vaikutusvaltaisimmista hengellisen sodankäyntiliikkeen kannattajista. Kuulin sekä Wagner'in että Wimber'in puhuvan vuonna 1990 Pohjois-Amerikan Pyhän Hengen ja Maailman evankelioinnin Kongressissa (North American Congress on the Holy Spirit and World Evangelization) Indianapolis'issa. He olivat kuin kotonaan noin 10000:en roomalaiskatolisen kanssa, jotka olivat paikalla. Konferenssin lopetuspuheen piti katolinen piispa Tom Forrest, joka on sanonut eräässä saarnoistaan, että hän ylistää Jumalaa kiirastulesta, koska tietää, että se on hänelle ainoa tie taivaaseen.

Wagner'in kirja vuodelta 1998, New Apostolic Reformation (Uusi apostolinen uskonpuhdistus), levittää karismaattisia harhaoppeja, kuten kielilläpuhumista (todellisuudessa siansaksaa), profetoimista (valitettava tosiasia on, että tänä päivänä väärennetyjä hengen ilmiöitä esiintyy hyvin laajalti. Lasta ei tule kuitenkaan heittää pois pesuveden mukana. Helluntailaisen suomentajan huom.), kaatumista (spirit slaying), hengellistä kartoitusta, alueellisia riivaajajenkäitä ja paholaisen sitomista. Wagner kirjoitti esipuheen yhteen Robert Schuller'in kirjoista sanoen: "Olen kiitollisuuden velassa Robert Schuller'ille paljosta, mitä tiedän ja opetan."Schuller on uudelleen määritellyt evankeliumin itsekunnioituksen teologiansa mukaan. Hän sanoo, että määritellä synty kapinaksi Jumalaa vastaan on "pinnallista ja inhimillistä olemusta loukkaavaa" (Schuller, Self-Esteem: The New Reformation, p. 65). Schuller'in mukaan uudestisyntyminen on "vaihtamista negatiivisesta minäkuvasta positiiviseen", synty on "jokainen teko tai ajatus, joka riistää minulta tai joltakin toiselta inhimilliseltä olennolta hänen itsekunnioituksensa", helvetti on "ylpeyden menettäminen, joka luonnostaan seuraa eroa Jumalasta" ja Kristus "oli lihaksi tullut itsekunnioitus".

Opintovuoden 1984-85 Raymond Brown oli luennoitsijana Fuller'issa. Brown oli liberaali katolinen, joka kielsi Jeesuksen Kristuksen jumaluuden ja toimi Kirkkojen Maailmanneuvostossa (World Council of Churches).

Vuonna 1984 Fuller'in professori Lewis Smedes julkaisi kirjan nimeltä Sex (Seksi) kristittyjä varten. Hän väittää, että "tuhannet homoseksuaaliset ihmiset elävät hyvin korkeasti moraalista ja

usein syvästi uskonnollista elämää", koska he ovat "joko biologisen onnettomuuden tai jonkun toisen hulluuden uhreja" (Sex for Christians, pp. 65-71).

Marraskuussa 1986 Fuller'in seminaari avasi Kristillisen Hengellisyyden David du Plessis'in Keskuksen (David du Plessis Center for Christian Spirituality. Du Plessis). Vuonna 1987 kuollut Du Plessis oli avainhahmo, kun murrettiin erottavat muurit helluntailaisten, modernistien ja katolisten väliltä. Hän oli ainut helluntailainen, joka kutsuttiin osallistumaan Katoliseen Vatikaani II Neuvostoon (Catholic Vatican II Council) 1960-luvulla ja hän väitti, että Jumala sulatti hänen vastustuksensa messua, Marian rukoilemista ja muita katolisia oppeja kohtaan. Tosiasiassa hänet petettiin ja hän seurasi helluntailaisia "näkyjä ja ääniä" enemmän kuin Raamattua. Du Plessis oli ainut ei-katolinen, joka koskaan on vastaanottanut Benemerenti-palkinnon, joka on suurin kunnianosoitus, jonka Paavi voi myöntää.

Fuller on käynyt ekumeenisia keskusteluja katolisen kirkon kanssa vuodesta 1987. Vuonna 2001 keskusteluja valvova komitea sai kaksi seurakuntaa liittymään vuoropuheluun osallistumalla yhteiseen ylistystilaisuuteen (Calvary Contender, Aug. 1, 2001).

Fuller on jo kauan kannattanut naispastoreita. Fuller'in presidentti David Hubbard kokosi 200 huomattavaa evankelista johtajaa allekirjoittamaan vuoden 1990 julistuksen, joka vahvistaa miesten ja naisten tasa-arvoisuuden. Julistus ilmestyi Christianity Today -lehdessä 9.4.1990. Siinä sanotaan, että "seurakunnassa julkista tunnustusta annetaan sekä naisille että miehille, jotka harjoittavat palvelu- ja johtamistehtäviä." Artikkelin 20.11.2003 lehdessä The Independent, Huntington Beach, Kalifornia, sisälsi Jude Secor'in todistuksen. Hänet oli kasvatettu uskomaan, että naisen ei pitäisi olla pastori. Tultuaan Fuller'iin "hän yllätykseksensä huomasi olevansa seminaarissa ainoa, jolla vielä oli ennakkoluuloja naispastoreita kohtaan." Niinpä hänestä tuli Goldenwest Vineyard Christian Fellowship'in apulaispastori ja miehensä kuoltua hän jatkoi vanhempana pastorina.

Siang-Yang Tan, psykologian tohtorikurssin johtaja Fuller'issa, oli eräs osallistuja Henkilökohtaisen Hengellisen Uudistumisen (Personal Spiritual Renewal) kansalliseen konferenssiin lokakuussa 1991. Konferenssin isäntä oli Renovare, Richard Foster'in perustama järjestö. Puhuessaan iltaistunnoissa Foster ylisti Paavi Johannes Paavali II:ta "katolisen liikkeen mahtavana valttina" ja vaati "Kristuksen ruumiin" yhteyttä "kristinuskon viiden virran: mietiskelevän, pyhyyttä korostavan, karismaattisen, sosiaalisen oikeudenmukaisuuden ja evankelisen kautta." Hän mainosti okkulttisia mietiskelytekniikoita kuten ohjattua mielikuvitusta ja visualisointia. Eräs toinen puhuja oli Renovare'n Ohjaavan Komitean jäsen sisar Bernard, katolinen nunna, joka on mukana buddhistien ja katolisen välisessä vuoropuhelussa. Fuller'in professori Tan "painotti tarvetta yhdistää psykologia hengellisyyteen" ja "puolusti sisäistä parantumista, parantumista muistoista ja muita okkulttisia visualisointitekniikoita" (Christian Information Bureau Bulletin, December 1991).

Lokakuussa 1993 Donald Hanger nimitettiin Fuller'issa UT:n George Eldon Ladd-professoriksi (George Eldon Ladd Professor of New Testament). Nimityspuheessaan hän sanoi: "On vaikea kuvitella mitään, joka tehokkaammin heikentäisi raamatuntutkijan työtä kuin erehtymättömyysopin asettaminen lähtökohdaksi" ja hän esitti kiitoksensa siitä, että seminaari hylkäsi tuon "mielettömän, tarpeettoman ja harhaanjohtavan" opin (Theology, News and Notes, June 1998). Hän sanoi myös: "Ei tarvitse uskoa erehtymättömyyteen ollakseen evankelinen ja jäädäkseen sellaiseksi."

Joulukuussa 1995 Fuller'in seminaari isännöi Kirkkojen Maailmanneuvoston (WCC) kokousta. WCC on teologialtaan eräs kaikkein liberaaleimmista järjestöistä maailmassa. Fuller'in professori Arthur Glasser on vuosikymmeniä ollut eturintamassa pyrkien yhdistämään evankelisia tähän maailmanneuvostoon. Hän oli äänioikeutettu valtuutettu WCC:n kokouksessa Bangkok'issa 1973. Marraskuussa 1993 WCC:n sponsoroimassa Re-imagining -konferenssissa Minneapolis'issa Minnesota'ssa puhuivat sellaiset nimet kuin:

- Delores Williams, joka sanoi: "Minun mielestäni emme tarvitse sovituksen teoriaa ollenkaan. ... mielestäni emme tarvitse risteillä riippuvia eikä verta valumassa eikä mitään kummallista roskaa ... meidän täytyy vain kuunnella Jumalaa sisällämme."

- Virginia Mollenkott, joka sanoi: "En voi enää palvoa teologisessa taustassa, joka esittää Jumalan väkivaltaisena vanhempana [viitaten Kristuksen kuolemaan ristillä] ja Jeesukseen tottelevaisena ja luottavaisena lapsena."

- Chung Hyun Kyung, joka sanoi: "Minulla on Buddhistin suolet ja buddhistin sydän, oikea aivopuoliskoni on konfutselainen ja vasen kristitty. ...Jos olet hyvin väsynyt eikä sinulla ole yhtään energiaa annettavaksi, niin se mitä teet on ... mene suuren puun luokse ja pyydä sitä 'antamaan sinulle vähän elinvoimaa.'"

WCC:n sponsoroimaan konferenssiin kuului kunnianosoitus nousemalla seisomaan kun noin 100 "lesboa, biseksuaalia ja transeksuaalia naista" kokoontuivat lavalle. Sunnuntai-aamuna konferenssi liittyi yhteen toistaen rukouksen Sophialle: "Tekijämme Sofia, me olemme naisia sinun kuviasi. ... Oppaamme Sofia, me olemme naisia sinun kuviasi." WCC:n seitsemäs kokous, joka kokoontui helmikuussa 1990 Canberra'ssa Australiassa, alkoi siten, että pakana-alkuasukkaat lannevaatteissa ja höyhenissä, ruumiit maalattuina tanssivat pakanallisen alttarin ympäri rumpujen tahtiin. Yksi puhujista oli em. Chung Hyun Kyung, joka kutsui kuolleiden henkiä ja "Maan, Ilman ja Veden henkeä." Chung sanoi: "Tiedän myös, etten enää usko kaikkivaltiaaseen, miehiseen (Macho) soturijumalaan, joka pelastaa kaikki hyvät kundit ja rankaisee pahoja." Vuonna 1991, Wesley Ariarajah, joka oli WCC:n uskontojenvälisen vuoropuhelun johtaja, sanoi, että kaikki uskonnot ovat yhtä Jumalalle. "Siksi minusta on käsittämätöntä, että Hindu, Buddhisti tai kuka tahansa olisi Jumalan ulkopuolella. Minun ymmärrykseni Jumalan rakkaudesta on liian laaja voidakseni uskoa, että vain tämä kapea kristinuskoksi kutsuttu sektori pelastuisi. Jos olet kristitty sinun on oltava avoin ja avara, eikä ahdas ja poissulkeva" (Ariarajah, quoted in The Australian, Feb. 11, 1991). Tällaisia asioita ajamaan Fuller on itsensä valjastanut, kun se on käynyt kumppanuuteen WCC:n kanssa. (For more information, see our book The World Council of Churches, which is part of the Issues Facing the Churches series and can be obtained from Way of Life Literature, P.O. Box 610368, Port Huron, MI 48061, 866-295-4143 866-295-4143 .)

Tammikuussa 1997 Fuller isännöi kaksipäiväistä seminaaria, joka tutki "pluralismin eli moniarvoisuuden teologiaa. Seminaarissa puhuivat Donald Theimann, ääri liberaalisen Harvard Divinity School'in dekaani ja juutalainen rabbi A. James Rudin. Molemmat olivat yhtä mieltä, että "millään uskonnolla ei ole monopolia Jumalan totuuteen" (Foundation magazine, Jan.-Feb. 1997).

Seuraavassa on ensikäden raportti eräältä pastorilta, joka vieraili Fuller'issa vuonna 1999: "Vaimoni kanssa vierailimme Fuller'in Teologisessa Seminaarissa 27.7.1999. Osallistuimme luokkaan, jota opetti tri John Goldingay teologian osastolta (School of Theology). Tri Goldingay'lla oli erittäin hyvä suhde luokkaan ja hän on yksi kampuksen suosituimmista professoreista. Hän kertoi luokalle, että ei ole mitään arkeologista todistusta, että Jerikon kaupunkia olisi ollut olemassa, tai että sen muurit olisivat kaatuneet. Raamatun kertomukseen viitaten hän sanoi: 'Ehkä tämä on vertaus.' Tämä on osoitus, että epäusko ja Raamatun kieltäminen elää ja voi hyvin Fuller'issa tänä päivänä. Hepr. 11:30 julistaa: 'Uskon kautta kaatuivat Jerikon muurit, sittenkuin niiden ympäri oli kuljettu seitsemän päivää.' Raamattu on oikeassa ja tri John Goldingay on väärässä (Dr. Arthur B. Houk, Hayden, Colorado, houk@springsips.com).

Tammikuussa 2001 Princeton'in Teologisessa Seminaarissa perustettiin ekumeeninen yhdistys nimeltä The Foundation for a Conference on Faith and Order in North America (suom. Pohjois-Amerikan uskon ja järjestyksen konferenssisäätiö) Johtokunnan jäseniä ovat: Katolinen arkkipiispa William Keeler, kreikkalaiskatolinen arkkipiispa Dimitrios ja Fuller'in presidentti Richard Mouw.

Vuonna 2001 liberaali USA:n presbyteerinen kirkko (Presbyterian Church USA) valitsi entisen Fuller'in professorin Jack Rogers esimieheksi (moderator). Samassa kokouksessa PCUSA päätti poistaa virkakiellon homopapeilta. Harold Ockenga sanoi, että uusevankelinen päämäärä on soluttautua liberaaleihin kirkkoihin ennemmin kuin erottautua niistä. Voimme nähdä hyvän hedelmän tämän seurauksena! Rogers hylkää 1.Moos. 1.-3. lukujen historiallisuuden. Tammikuussa 2003 noin 50 seurakuntajohtajaa 30 kirkkokunnasta kokoontuivat Fuller'iin perustamaan uutta ekumeenista liittoa nimeltä Christian Churches Together in the USA (Kristityt Yhdessä USA). "Tämä uusi allianssi on oleva laajin ekumeeninen koalitio Yhdysvaltojen

historiassa, edustaen episkopaalisia (anglikaanisia), evankelisia, kreikkalaiskatolisia, helluntailaisia, roomalaiskatolisia ja protestanttisia kirkkoja" (Foundation, March-April 2003). Roomalaiskatolinen piispa Tod Brown, joka osallistui kokoukseen sanoi: "Luultavasti tässä maassa ei koskaan aikaisemmin ole yritetty mitään tämän kaltaista."

Varoitus fundamentalisteille

Fuller'in Teologisen Seminaarin nopea luisu luopumukseen on äänekäs varoitus tämän päivän fundamentalisteille. Kun Fuller'in seminaari perustettiin 1940-luvun loppupuolella, se oli fundamentalistinen instituutio. Perustaja Charles E. Fuller "Vanhanaikaisesta herätyksen tunnista", oli fundamentalisti ja hän halusi perustaa koulun puolustamaan UT:n uskoa. Harold Lindsell, joka oli yksi neljästä ensimmäisestä opettajasta, sanoi: "Alusta lähtien julistettiin, että yksi seminaarin perustamisen päämääristä oli, että sen piti olla uskoa puolustava instituutio. Koulun syntyessä oltiin yksimielisiä, että seminaarin opetusohjelman kautta se tarjoaisi Raamatun horjumattomuuden ja erehtymättömyyden hienointa teologista puolustusta."

Kuten olemme edellä osoittaneet, tämä päämäärä hyljättiin nopeasti. Laiminlyömällä raamatullisen erottautumisen ja keskittymällä oppineisuuteen enemmän kuin yksinkertaiseen uskoon Jumalan Sanaan, koulusta tuli hengellisen ja opillisen sovittelun ja luopumuksen sekamelska, kun siitä piti tulla Raamatun totuuden linnoitus.

Tämä on täsmälleen sitä, mitä tapahtuu jokaiselle fundamentalistiselle seurakunnalle ja koululle, joka tänä päivänä kieltäytyy harjoittamasta erottautumista maailmasta.

"Ettekö tiedä, että vähäinen hapatus hapattaa koko taikinan?" (1.Kor. 5:6; Gal. 5:9).

"Älkää eksykö. "Huono seura hyvät tavat turmelee." (1.Kor. 15:33).

<http://www.wayoflife.org/>

[Takaisin](#)